

Sygn. akt I Cz 316/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Moskwa

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2013 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku R. B.

z udziałem M. B., B. C., J. M. (1), M. M., I. K., S. M. i J. M. (2)

o zasiedzenie

na skutek zażalenia wnioskodawcy R. B.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie dnia 29 listopada 2012 r., sygn. akt INs 1720/12

oddala zażalenie;

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy, zwolnił wnioskodawcę od opłaty sądowej od wniosku w 1/2 części oraz oddalił wniosek w pozostałym zakresie, argumentując, że z uwagi na to, iż jego żona uzyskuje stałe dochody, a on sam jest właścicielem nieruchomości, jest on w stanie pokryć koszty sądowe w wysokości 1000 zł bez uszczerbku koniecznego dla siebie i swojej rodziny utrzymania.

Wnosząc o zmianę postanowienia, wnioskodawca zarzucił w zażaleniu, że wydane ono zostało z naruszeniem art. 101 ust 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, póź. 1398) przez przyjęcie, że wnioskodawca może pokryć 1/2 opłaty od wniosku pomimo, iż fakty i dowody wskazane we wniosku nie pozwalają na takie ustalenie.

Pozwany wniósł o zmianę postanowienia i zwolnienie wnioskodawcy od opłaty sądowej w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie należy uznać za niezasadne.

Niekwestionowane są w zażaleniu ustalenia Sądu I Instancji, dotyczące wysokości stałych dochodów wnioskodawcy oraz jego rodziny oraz posiadany przez niego majątek.

Uwzględniając zatem te okoliczności, należy podkreślić, że instytucja zwolnienia z kosztów sądowych, jak trafnie argumentował Sąd Rejonowy, jest formą pomocy udzielanej przez Skarb Państwa osobom najbiedniejszym, aby w ten sposób pomóc im w sądowym dochodzeniu roszczeń. W związku z tym powinno mieć ono miejsce tylko w sytuacjach wyjątkowych i szczególnych. Ubiegający się o taką pomoc winien, więc w każdym wypadku poczynić oszczędności we własnych wydatkach, do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny, a dopiero gdyby poczynione w ten sposób oszczędności okazały się niewystarczające - może zwrócić się o pomoc państwa. Jednocześnie dla wydatków związanych z prowadzeniem procesu strona powinna znaleźć pokrycie w swych dochodach przez odpowiednie ograniczenie innych wydatków nie będących niezbędnymi dla utrzymania. (por. postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 24.07.1980r., ICz 99/80, LEX 8257 oraz z dnia 17.05.2012r. ICz 55/12, LEX nr 1242998, post. Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 12 października 2012r. I ACz 663/12, LEX nr 1220646, OSA 2013/1/36-38 i z dnia 21.09.2013r., IACz 625/12, LEX nr 1217752).

Wydatki związane z pokryciem kosztów procesu muszą być traktowane, co najmniej równorzędnie, a nawet priorytetowo w stosunku do innych wydatków. Niedopuszczalne jest uznanie, że ponosi je tylko ten, kto posiada nadwyżki ze swoich zarobków czy oszczędności. Co więcej, strona postępowania sądowego powinna liczyć się z koniecznością ponoszenia związanych z tym postępowaniem kosztów i zawniasu zabezpieczyć stosowne środki na ten cel.

W niniejszej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, aby wnioskodawca był zwolniony w całości od opłaty od wniosku.

Mając powyższe na uwadze, zażalenie wnioskodawcy podlegało oddaleniu, na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 1 i 2 k.p.c.